

הרב שמחה הכהן קוק זצ"ל

צילום מתוך ויקיפדיה

תאריך כ"ג אייר השנה. השעה 19:40 ללא ספק תישאר בזכרם של תושבי העיר רחובות. באותה שעה הלך לעולמו הרב הראשי של העיר שמחה הכהן קוק. כידוע ציון הזמן במקרה זה נקודה חשובה במסורת היהודית, פרק זמן לאחר השקיעה ועד לחושך מוחלט, שנקרא "בין הערביים", קובע כי יום פטירתו של אדם שהלך לעולמו בשעה זו שייך כבר למחרת, למרות שחושך מוחלט עדיין לא הגיע. לכן, תאריך הפטירה של הרב המכובד, הוא לא יום כ"ג אייר תשפ"ב אלא יום כ"ד אייר, וזה חשוב למי שיציין מידי שנה את יום הזיכרון לפטירתו. ואני חושב שיהיו הרבה לא רק בעיר שלנו. באותו ערב שנודע על פטירתו של הרב שמחה, רבים הזכירו את שמו של הרב בחום ובאהבה. מה הסיבה ליחס המיוחד של אנשים רבים שונים מכל הבחינות. ללא ספק שמדובר באדם מיוחד, אחד במינו. אחיינו של הרב המפורסם רבי אברהם יצחק קוק זצ"ל, המייסד של הציונות הדתית, שאיחד את היהדות האורתודוקסית עם הציונות, הרב שמחה בגיל שבע עשרה השתתף במלחמת העצמאות. יובל שנים עד מותו היה הרב הראשי של העיר רחובות. הוא החליף בתפקיד זה את אחיו, שנפטר באופן טראגי עם משפחתו בתאונת דרכים. ברוב המוחלט של ערים מתמנים שני רבנים ראשיים: אשכנזי וספרדי. במשך חמישים שנה ברחובות היה רב ראשי אחד - הרב שמחה קוק. הוא התקבל על ידי כולם וסמכותו הייתה בלתי ניתנת להכחשה. בכל שבת ביקר באחד מבתי הכנסת בעיר ללא קשר לאיזו קהילה בית הכנסת שייך, אפילו שהוא מאוד מרוחק. הוא ידע טוב שצריך בחיים להספיק לעשות מה שאדם מסוגל לעשות. כי הכול עובר. ולמרבה הצער, הגיע זמן שלא היה לו יכול לעשות זאת עקב מחלתו ממושכת. בכל נאומיו הקשיבו לו, כי הם היו מאוד חכמים וחשובים. היו מקרים שבאותו היום שמעתי נאומיו במקומות שונים, יתמיד הוא ידע לרתק את כולם מחדש.

הוא אהב את כולם: אשכנזים וספרדים, צברים, ותיקים ועולים חדשים. בהיותו האפוטרופוס של ביתו של האח המנוח, במשך כמה שנים הוא מסר את הבית של אחיו לעולים מדענים ומומחים, כדי שיוכלו להתראות בו, לחפש ולמצוא מקומם בארץ הקודש. מסר בחינם, ללא כל תנאי. בשנת 1993, הוא היה אחד המועמדים המובילים לתפקיד הרב הראשי לישראל ובמשך עשרים וחמש שנים היה חבר במועצת הרבנות הראשית.

במקביל לתפקיד הרב הראשי של רחובות, הוביל הרב שמחה את הפרויקט שיקום בית הכנסת "החורבה" בעיר העתיקה בירושלים שנהרס במלחמת העצמאות. ולאחר סיום העבודות הפך לרב של בית הכנסת. בנוסף לתפקידים ותארי כבוד, הוא היה ונשאר אדם שדאג לאנשים. פעם, בתקופת הטרור המשתולל, כשברדיו שידרו על מותו של אדם מידי המחבלים, פרץ הרב שמחה בבכי. הוא בכה על מותו של אדם שלא הכיר כלל, אדם זר. ילמה בעצם זר? בכל הנוגע לגורלם אנשים, המושג "זר" מבחינתו לא היה קיים. ואיזה מארח מסביר פנים הוא היה. בהנאה מיוחדת השתתפו תושבי העיר בחגיגות בית השואבה בסוכות בביתו. וכעת שלוששים מיום שהוא הלך לעולמו, מרגישים את האובדן הבלתי הפיך, זוכרים בשמחה את כל מה שהוא עשה... הרי כמו שנאמר ב"פרקי אבות" (ה', ט"ז): "אהבה, שאינה תלויה בדבר, אינה בטלה לעולם" יהי זכרו ברוך!